

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: flightright GmbH

Strona pozwana: Laudamotion GmbH

Sentencja

Sprawa C-334/23 zostaje wykreślona z rejestru Trybunału.

(¹) Data złożenia: 26 maja 2023 r.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 7 grudnia 2022 r. w sprawie T-487/21, Neoperl/EUIPO, wniesione w dniu 17 lutego 2023 r. przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

(Sprawa C-93/23 P)

(2023/C 296/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciele: D. Hanf, T. Klee i E. Markakis, w charakterze pełnomocników)

Druga strona postępowania: Neoperl AG

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- obciążenie każdej ze stron własnymi kosztami;
- oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności spornej decyzji.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania strona wnosząca odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem art. 72 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2017/1001 (¹), które to naruszenie powoduje powstanie kwestii istotnej dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii w rozumieniu art. 58a akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej:

- 1) Zaskarżony wyrok narusza art. 72 ust. 3 rozporządzenia 2017/1001 poprzez stwierdzenie, że badanie co do istoty podstawy odmowy rejestracji przewidzianej w art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 (²), w związku z art. 4 tego rozporządzenia stanowi kwestię prawną wstępną w stosunku do rozpatrzenia skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej do Sądu. Sąd nie uznał zatem, że nie było to konieczne w celu dokonania kontroli zgodności z prawem zaskarżonej decyzji Izby Odwoławczej. W istocie możliwe byłoby zapewnienie tej kontroli poprzez zbadanie kwestii, czy nie przeprowadzając badania w świetle art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 w związku z art. 4 tego rozporządzenia Izba Odwoławcza naruszyła art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, a także art. 71 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/1001, na które powołała się w pierwszej instancji strona wnosząca odwołanie na poparcie swojej skargi. Sąd przypisał sobie kompetencję do zbadania co do istoty podstawy odmowy rejestracji przewidzianej w art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 w związku z art. 4 tego rozporządzenia, która to kompetencja została z mocy prawa przyznana izbie odwoławczej [art. 165 ust. 1, art. 66 ust. 1 i art. 70 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/1001].

- 2) Zaskarżony wyrok narusza art. 72 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2017/1001, ponieważ Sąd przeprowadził sam badanie co do istoty przepisów art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 w związku z art. 4 tego rozporządzenia. Sąd nie posiada właściwości rzeczowej do przeprowadzenia tego badania, ponieważ Izba Odwoławcza nie wydała decyzji w przedmiocie zastosowania art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 w związku z art. 4 tego rozporządzenia, która mogłaby być przedmiotem kontroli merytorycznej pod względem jej zgodności z prawem. W związku z tym kontrola merytoryczna przeprowadzona przez Sąd stanowi niezgodną z prawem zmianę spornej decyzji. Sąd w rzeczywistości wykonał kompetencję przyznaną z mocy prawa izbie odwoławczej [art. 165 ust. 1, art. 66 ust. 1 i art. 70 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/1001], a tym samym trwale i w sposób niezgodny z prawem pozbawił ją tej kompetencji.
- 3) Uwzględnienie z urzędu, wbrew zarzutom podniesionym w pierwszej instancji przez stronę wnoszącą odwołanie, „naruszenia zakresu stosowania art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009” stanowi niezgodne z prawem obejście reguł jurysdykcyjnych ustanowionych przez prawodawcę Unii w art. 72 rozporządzenia (UE) 2017/1001. Skutkuje to niezgodnością z prawem całego zaskarżonego wyroku, ponieważ opiera się on w całości na tym naruszeniu.
- 4) Naruszenie przez zaskarżony wyrok art. 72 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2017/1001 pociąga za sobą w sposób nieunikniony inne naruszenia na niekorzyść strony wnoszącej odwołanie, a mianowicie (i) ostateczne odebranie izbie odwoławczej kompetencji w zakresie badania i wydawania decyzji, zarówno w odniesieniu do kompetencji przyznanych jej z mocy prawa [art. 165 ust. 1, art. 66 ust. 1 i art. 70 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/1001], jak i jej szczególnych kompetencji [art. 71 ust. 1 zdanie drugie pierwszy wariant rozporządzenia (UE) 2017/1001], oraz (ii) naruszenie niezawisłości jej członków przy wykonywaniu tych kompetencji [art. 166 ust. 7 rozporządzenia (UE) 2017/1001]. Naruszenia te ograniczają ponadto w sposób niezgodny z prawem szczególną i wielopoziomą ochronę sądową, z której strona wnosząca odwołanie miała prawo korzystać na mocy prawa Unii w pierwszej instancji w odniesieniu do decyzji eksperta EUIPO, jak również w odniesieniu do decyzji izby odwoławczej [art. 66 ust. 1, art. 165 ust. 1 oraz motyw 30 rozporządzenia (UE) 2017/1001; art. 72 rozporządzenia (UE) 2017/1001].
- 5) W odwołaniu występuje „kwestia istotna dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii” w rozumieniu art. 58a akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, z uwagi na okoliczność, że zaskarżony wyrok stwarza ryzyko powstania niepewności prawnej w kwestii, która ma szczególne znaczenie strukturalne dla konkretnego systemu i „logiki struktury instytucjonalnej” wprowadzonej przez prawodawcę Unii w celu zagwarantowania pełnej, odpowiedniej, skutecznej i wielopoziomowej ochrony sądowej przed decyzjami EUIPO. Ze względu na swój przekrojowy i konstytucyjny charakter, kwestia ta ma znaczenie dla sądowej kontroli wszystkich decyzji izb odwoławczych EUIPO, zarówno w sprawach dotyczących znaków towarowych, jak i wzorów przemysłowych. Dotyczy ona również ochrony sądowej przed decyzjami wszystkich agencji Unii, dla których prawodawca Unii przewidział, jako „warunek szczególnie” w rozumieniu art. 263 akapit piąty TFUE, szczególną, pełną i uprzednią kontrolę przez niezależną izbę odwoławczą.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja)
w dniu 7 kwietnia 2023 r. – Mutuelle assurance des travailleurs mutualistes (Matmut)/TN i in.**

(Sprawa C-236/23, Matmut)

(2023/C 296/17)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Mutuelle assurance des travailleurs mutualistes (Matmut)